

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

ПОДОРОЖІ СІНДБАДА-МОРЕПЛАВЦЯ

У місті Багдаді жив бідняк, котрого звали Сіндбад-носій. У спеку та холод носив він вантажі за невелику плату, якої ледве вистачало на вбогий харч. Якось Сіндбад-носій проходив повз один багатий дім. Із розчинених воріт лилися звуки чарівної музики, долинав пташиний щебет, аромат квітів і чулося дзвеніння прохолодних струменів водограю.

— Ех! — вигукнув Сіндбад-носій. — Звідкіля тільки береться у людей багатство? Я працюю з ранку до ночі, а комусь добро падає просто з неба.

Аж тут вийшов із воріт слуга й запросив його в будинок. Зустрів бідняка господар у розкішному вбранні.

— Як тебе звати? — спитав він.

— Сіндбад-носій.

— А я Сіндбад на прізвисько Мореплавець, — мовив багатий пан. — Заходь, сідай і пригощайся. А я розповім тобі, як дісталоя мені це велике багатство.

І Сіндбад-мореплавець почав свою оповідь:

— Якось спорядив я корабель і вирушив торгувати у далекі країни. Пливли ми з одного моря в інше, від острова до острова, від міста до міста. Сталоя так, що кинули ми якір біля берегів острова, схожого на чарівний сад. Зійшли на берег, і кожен узявся до свого діла. Аж раптом я почув крик капітана:

— Рятуйтеся! Це не острів, а велетенська рибина!

Рибина зрушила з місця й попливла у відкрите море. Проїняті жахом, кинулися моряки до свого корабля. Дехто із щасливців устиг видертися на борт, але багато хто втопився. Я не встиг добігти до корабля й напевно потонув би, проте, на щастя, пливла по хвилях порожня бочка. Я захопився за неї, і мене прибило до невідомого острова. Зненацька я побачив кобилу, припнуту до забитого в землю кілочка. Переді мною з'явився чоловік.

— Хто ти? — спитав він.

— Я нещасний, котрий зазнав корабельної аварії.

Чоловік погодував мене, розпитав про всі мої пригоди й розповів таке:

— Ми конюхи великого царя аль-Михрджана. Коли на небі з'являється новий місяць, ми приводимо на берег своїх лошиць.

ПРИНЦ ОМИР ТА ПРИНЦЕСА ШАХРАЗАДА

За далекими морями, на благословенному Сході є казковий острів Каледан. Правив колись на ньому великий халіф, якого звеличували підданці й шанували вороги. У всьому був щасливий халіф, але зла доля ніяк не давала йому дітей.

Минали роки, а халіф та його дружина лишалися бездітними. Вони вже й не сподівалися почути в своєму розкішному палаці дитячого лепету й побачити нащадка своїх володінь.

Але небо змилостивилося над їхніми благаннями, і одної чудової ночі, коли сяяв місяць уповні, з'явилося на світ гарненьке немовля.

Халіф дав синові ім'я Омир, що означає «осяйний місяць». Ріс Омир не по днях, а по годинах, і невдовзі став вродливим, розумним та хоробрим юнаком. Коли Омирові виповнилось вісімнадцять, покликав його до себе халіф і сказав:

— Настав час, сину мій, знайти собі дружину. Найбагатші й найвродливіші дівчата мріють вийти за тебе заміж. Слово за тобою.

— Батьку,— шанобливо мовив Омир,— дозволь мені зачекати з одруженням. Я ще надто молодий. Дай мені подумати і не вимагай відповіді протягом року.

Згодився халіф. Цілий рік Омир старанно опановував різні науки в оточенні наймудріших і найученіших мужів Сходу. Упродовж цього часу жодна дівчина не змогла підкорити його серця й запалити в ньому кохання.

Рівно через дванадцять місяців халіф знову покликав його до себе.

— Тепер ти готовий одружитися, Омیره? — запитав халіф.— Коли я можу оголосити про весілля?

— Батьку,— заперечно похитав головою Омир,— я поки що не зустрів дівчини, котру зміг би покохати.

Халіф грізно насупився.

— Не забувай, Омیره, що ти син правителя острова,— сказав він.— Я хочу бачити твоїх нащадків. Більше не матимеш відстрочки. Вирішуй негайно!

— Пробач, батьку,— вперто відповів Омир,— але я одружуся тільки з тією дівчиною, котру покохаю.

Не звик халіф, щоб йому суперечили. Він викликав варту й наказав замкнути принца в кам'яній башті.

Саме тоді в далекому Китаї жила чарівна принцеса на ім'я Шахразада. Їй уже виповнилося шістнадцять, і батько вирішив, що настав час віддати доньку заміж. Але Шахразада ні на кого й дивитися не хотіла. Вона чекала справжнього кохання й на всі умовляння тільки заперечно хитала головою.

— Ліпше темниця, аніж нелюб-чоловік,— казала принцеса.

Урвався терпець батькові, і він наказав замкнути дівчину в дальній кімнаті палацу.

Змучений самотністю, Омир проводив у башті довгі дні та ночі. Він і не підозрював, що за ним спостерігають духи Абу і Дабі.

Дівчинка подарувала їм свій віник. На віддяку жінки показали їй дорогу до відьминого дому.

Не встигла Фіолета пройти й десяти кроків, як назустріч їй вискочили розлючені й голодні собаки. Вона кинула їм хліб. Собаки наїлися й миролюбно закрутили хвостами. Пройшла Фіолета ще трохи й опинилася на березі широкої річки.

Згадала вона бабусину пораду і промовила:

*Річенько чиста,
Бистра, річиста,
Хвиль своїх не коти,
Далі мене пропусти.*

І вода розступилася. Фіолета перейшла на інший берег і опинилася перед відминою оселею.

Пройшла вона в дім і побачила в порожній кімнаті скриньку з коштовним камінням. Але скринька була не проста, а зачарована. Тільки-но Фіолета підійшла з нею знову до річки, як скринька закричала:

— Нуртуй, ріка, бо ти ж не мілка!

Не послухала її річка і пропустила Фіолету. Не накинулися на неї злі собаки. А жінки не кинули дівчину в гарячу піч. Віддячили їй за доброту.

Повернулася Фіолета до королівського палацу. Кинувся їй назустріч зраділий принц і прошепотів:

— Попроси у короля в нагороду за відьмину скриньку кошик груш, що стоїть у коморі.

Жадібний король радий був, що одержав скарби за дарма, й наказав виконати прохання дівчини. Не здогадувався він, що під грушами сховався принц. Він так покохав Фіолету, що забажав негайно з нею одружитися. І королю нічого не лишалося робити, як дати свою згоду.

